

MISIA SV. JÁNA V BARBERTONE

Misia sv. Jána v Barbertone je opatrovatelské centrum pre dospelých a deti, ktorí majú AIDS alebo sú HIV pozitívni. Misia sa nachádza v Juhoafrickej republike a o chorých sa stará medzinárodná komunita školských sestier sv. Františka. Žije a pracuje tu aj slovenská sestra Františka Olexová, ktorá je hlavnou protagonistkou úspešného filmu kampane Anjeli. Misia bola otvorená v januári 1989. Nachádza sa tu škola, materská škola, Centrum pre chorých na AIDS – pre deti i dospelých a kostol. Na pozemku žije aj niekoľko rodín a mladých ľudí, ktorí buď na misii pracujú, alebo tu žijú preto, lebo nemajú kam odísť. V súčasnosti je najaktuálnejšia služba chorým na AIDS. Pre Afriku je AIDS jednou z najhorších chorôb dnešnej doby. Ľudia sú denne konfrontovaní so smrťou, nákaza sa šíri veľmi rýchlo, hlavne medzi chudobnými. Na misii sv. Jána zomrelo už viac ako 700 dospelých a skoro stovka detí.

Misia sa nachádza neďaleko mestečka Barberton – v buši. Brána je stále otvorená všetkým, ktorí potrebujú pomoc.

Budovy slúžiace chorým na AIDS.

Spálňa detí.

Sestra Františka Olexová s pani Thelmou, ktorá každý deň (okrem nedele) pripravuje obed pre všetkých na misii.

Srdce vytvorené z kameňov. Každý kamienok symbolizuje dieťa choré na AIDS, ktoré na misii zomrelo.

Zaujímavé informácie o Misii sv. Jána v Barbertone nájdete okrem filmu Anjeli aj v archíve TVLUX www.tvlux.sk.

MISIA SV. JÁNA – MIESTO PRIJATIA

Aktivita **Misia sv. Jána – miesto prijatia** chce podporiť formovanie pozitívneho postoja mladých ľudí k problematike HIV/AIDS. Chce formovať pozeranie na problematiku HIV/AIDS inými – pozitívnymi očami. Chce naučiť mladých ľudí zaujať aj v ťažkostiach a problémoch dnešnej doby správny postoj k sebe samému a k druhým ľuďom. Táto aktivita je príležitosťou zamyslieť sa nad životom a osudom ľudí HIV pozitívnych alebo chorých na AIDS. To sa môže uskutočniť aj prostredníctvom prijatia seba a prijatia druhých ľudí takých, akí sú. Aktivita môže byť tiež motiváciou ako prejaviť úctu a toleranciu voči druhému človekovi, ktorý je iný ako ja, ako ty, ako my.

Úryvok zo životného príbehu

„Akokoľvek, toto je môj život s HIV. Rada tancujem, kreslím, spievam, čítam, plávam, riešim matematicko-slovné problémy a píšem skladby. Chcela by som byť učiteľkou a možno sa dokonca aj vydať. Možno, ak sa budem o seba starať a úzko spolupracovať s lekármi, budem môcť mať HIV negatívne dieťa. Je ťažké povedať ľuďom, že mám HIV... niekedy sa od vás odľahujú a to naozaj nie je príjemné. Niekedy mi chýba rodina alebo niekto, kto by prišiel k dverám, aby videl len mňa. Viem, že som milovaná a že sa o mňa stará mnoho ľudí – mám niekoľko matiek v sestrách a v ľuďoch po celom svete, ktorí sa o mňa starajú... rozumiete, čo chcem povedať? Teraz, keď mám jedenásť rokov, dúfam, že budem dlho žiť. Mám veľa snov a chcem toho veľa spraviť, kým zomriem. Je tu toho tak veľa, pre čo sa oplatí žiť a toľko veľa priateľov, ktorých sa oplatí stretnúť. Boh je tu pre mňa vždy a viem, že ma ochráni a pomôže mi žiť jeho plán. Som vďačná, že mi dal taký dlhý život a ľudí, ktorí mi každý deň pomáhajú žiť. HIV je súčasťou môjho života a neviem, ako sa to celé skončí. Možno vás zaujíma, či sa bojím. Áno, niekedy áno. Keď niekedy ochoriem, rozmýšľam, čo sa deje. Videla som umrieť veľa ľudí. Niektorí boli veľmi chorí – trvalo dlho, kým zomreli a veľa trpeli. Vďaka, že ste si prečítali alebo vypočuli kúsok z môjho príbehu. Dúfam, že ste pochopili, čo som sa snažila povedať.“

Po prečítaní úryvku zo životného príbehu napíšte v tichosti na tabuľu alebo papier pocity dievčaťa, ktoré rozprávalo svoj životný príbeh. Potom môže vyučovací hodina alebo stretnutie pokračovať zamyslením sa a diskusiou nad otázkami:

- Ako prijímam iných ľudí ako som ja?
- Do akej miery tolerujem názory a postoje druhých ľudí?
- V čom sa líši môj životný príbeh od prečítaného životného príbehu?
- Môže sa stať, že tvoj kamarát bude HIV pozitívny. Zmenilo by sa tvoje správanie k nemu? Ak áno, tak v čom a prečo? Ako by si mu pomohol začleniť sa medzi tvojich kamarátov? Mali by tvoji rodičia a kamaráti vedieť, že je HIV pozitívny?

Po zamyslení sa nad uvedenými otázkami a po diskusii nad nimi môžu žiaci vyjadriť kresbou svoje pocity na papier a vytvoriť tak spoločnú koláž venovanú ľuďom HIV pozitívnym alebo chorým na AIDS.

„Touto cestou by sme chceli podporiť, povzbudiť a vyzvať všetkých Vás mladých, ktorí ste sa rozhodli zapojiť do kampane Červené stužky. Vyjadrenie spolupatričnosti a záujmu vidieť AIDS v pravom svetle sú tiež výzvou pre nás podporiť všetkých tých, ktorí sa snažia každý deň zo všetkých síl bojovať s touto chorobou.“

Miško, Sima, Barborka – dobrovoľníci na Misii sv. Jána v Barbertone, 2008/2009

